

DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE DR.MOLIÈRE
 DR.MOLIÈRE **DR.MOLIÈRE**

Intimna galerija komedije po motivih J. B. P. Molière
 Režiser Milan Golob

DR. MOLIÈRE

Intimna galerija komedije po motivih J. B. P. Molière

Režiser: Milan Golob

Dramaturginja: Manca Sevšek Majeršič

Kostumografinja: Nika Dermastja

Scenograf: Drago Leskovar

Skladatelji: Eva Ostanek, Juan David Zuleta Marulanda in Dora Arh

Koreografinja: Laura Ivančič

Lektor: Martin Vrtačnik

Igralska zasedba:

Benjamin Fele

Danaja Koren

Domen Bergant

Dora Arh

Drago Leskovar

Janez Konda

Janez Vlaj

Jernej Markelj

Juan David Zuleta Marulanda

Laura Ivančič

Marko Kavčič

Nino Budimirovič

Tinkara Vrbinc Burnac

Živa Ahac

Vodja predstave in rekviziter: Nino Budimirovič | Vodja predstave in šepetalka: Sinja Glavan | Lučni tehniki: Gregor Törner, Matej Kermavner in Oskar Kandare | Tonska tehnika: Miha Vlaj in Matej Kermavner | Scenski tehniki: Ivan Kostanjevec, Gregor Törner, Miha Vlaj in Matej Kermavner | Oblikovanje maske in frizur: Nika Dermastja | Maska: Nika Dermastja in Rina Grošelj | Garderoberja: Bojan Vister in Marko Skok

Zahvaljujemo se g. Ludviku Kaluži za jezikovno svetovanje pri prvem prevodu Molièrja v slovenski jezik (Jarne bogati, 1671).

Premiera: 24. september 2023 na Šentjakobskem odru

Tinkara Vrbinc Burnać

DON JUAN

»Mene lepota navduši povsod,
kjer jo srečam, in rade volje se vdajam
sladki moči, s katero nas privlači.«

Domen Bergant

MOLIÈRE V M-MOLU ALI NAMIŠLJENI TEATER

Zapisano je, da je Jean-Baptiste Poquelin rojen v Parizu v znamenju kozoroga leta 1622. V 17. stoletju, obdobju cvetočega baroka, obloženega, nasičenega časa prevratov, razvratov bohotnosti in verskega čiščenja v absolutistični kraljevini Franciji, ki je bila po šentjernejski noči v dolgotrajnem procesu protireformacije, kar je močno okrepilo vlogo katoliške cerkve v političnem in vsakdanjem življenju. V ta namen je cerkev začela bogato zidati in krasiti svoje hrame, enako pa so začeli ravnati tudi podložniki. Prenakičeno in prenasičeno, vsi, ki so to zmogli, prek svojih meja. Velika moč cerkvenih mož, kardinalov Richelieuja in Mazarina, z ene in rojstvo zapsanega in pripoznanega zdravega razuma Descartesa z druge strani napovedujejo novo ureditev evropskega sveta, porajanje razumništva, vzpon meščanstva na račun zadanega plemstva - ob bivanju, ki se še oklepa mističnega in tradicijskega.

Dovolj, da se mladi, že s tuberkolozo zaznamovani Jean-Baptiste Poquelin iz mladega odvetnika prelevi v igralca Molièrja, umetnika, ki ga od tu ga naprej poganja samo še vprašanje, parafraza njegovega recentnega kolega z bližnjega otoka: umreti na odru ali ne.

Naslednjih trideset let Molière preživi bodisi na odru bodisi za odrom, nikoli daleč stran, nikoli več brez njega. Sestavlja univerzalni organizem, ki je močnejši od njegovega minljivega, prehodnega. Njegov teater je njegov univerzum, njegov teater je njegov sanatorij. V njem pa kot pacienti obsedenci s pohoto, materialnim kopičenjem, z nečimrnostjo, ujetniki videza, ki prehajajo iz tipskih likov commedie dell'arte v lucidnost idiosinkratičnega. V njegovih likih je čutiti navzočnost njega samega v vedno novi preobleki. Molière je iskren, izpoveden, živ in prožen v stilu in stihu, partikularno nezamenljiv, venomer prežet z osnovno premiso humorja, duhom veselja tudi ko so v igri težka vprašanja. V tonu, ki se ponavlja kot lajtmotiv: kontrapunkt

Janez Konda

v mehko ostrem M-molu. Nikomur ne prizanaša, razen morda kralju, Ludviku XIV., svojemu grandioznemu mecenu. On ostaja država, najvišja postava. Vsi ostali - duhovščina, meščanstvo, kmetstvo, služabništvo, umetništvo - so na tnalu njegovega peresa. Anamneza in diagnoza se glasita: bolniki s(m)o vsi, brez usmiljenja. Dvoličnost cerkvenosti ga odbija, artizem črti, iz njega se norčuje, iskrena ljubezen je tista čista sila, ki poganja njegov svet. Terapija: Ljubite se! Vsi! Kar vas je. *L'amour toujours! Free love!* Svoboda in ljubezen! **Amour et liberté!** Ti in kar je še podobnih pamfletov izvirajo nekje od tod, ko je bil razkošni Eros še viden in na očeh javnosti. Ljubezen, četudi bi nam bila v pogubo, je edina, ki nam daje resnično upanje.

V imenu ljubezni mu nič človeškega ni tuje. Vsi sokovi so človeški, prečloveški, klistiranje je svojstven purgatorij duha. Prečiščevanje zatohlega. Tudi Boga iz Zaveze ni več, Don Juan se ga več ne boji. Za preobrazbo družbe je potreben jasen, pluralističen, tuzemski glas. Strukturirana neujemljivost, enigmatična iskrenost in prostodušno moraliziranje postaneta zaščitni znak te zveri odra, zveri, ki sebi lastno zaznava znake, nagonsko odpira teme, ki prodirajo v srčiko družbe, ki jo razpne samo pred seboj. Postane slaven, postane odpadnik. Pot *per aspera ad astra* in nazaj prehodi v enem desetletju. Od dvornega dramatika in kraljevega ljubljence do groba v neposvečeni zemlji na pokopališču za nekrščene novorojenčke je le korak, dolg 10 let.

Bedasti markizi, prenapeti poeti, prepotentne precioze in vprašljivi zdravniki so njegovi stalni spremljevalci, ki kolovratijo v območju istega. Večni generični liki, za katere ni upanja na preobrazbo: takšni so zdaj in takšni bodo vekomaj. Zmeraj enaki. Podobno postavi sodobne intelektualce, ki važno vrtijo palce in še kaj drugega. Tudi zanje ne pokaže kaj prida upanja v uspešen razvoj lika. Ostajajo sami sebi namen, v imenu višjega. Zato pa so njegovi individualni, svojski karakterni liki polni življenjskih sokov, strasti in naboja; do trenutka, ko dosežejo bodisi preobrazbo ali pa jih pogoltne črna luknja. Drugega izhoda ni. Celo za njegove like žmohtnih ridikulov obstaja določeno upanje, kljub temu,

Benjamin Fele

Živa Ahac

da se neuspešno poskušajo izviti iz utečenih tirnic vsakdanjosti. Vsaj upajo si! Že to je lahko dovolj kajne? Da se prekine istost zadanosti.

Dvor v Versaillesu je v tistem času totalno gledališče per se. Kralj in njegova svita, kostumirani teatralni *ensemble* prve kategorije. Za Molièrja imeniten okvir, ki ga je treba samo napolniti z vsebino in dodelati karakterne like. Realno sliko z dvora premestiti v meščansko hišo, kjer živijo isti liki zgolj v drugačnih kostumih, ji dodati pasažo baleta in glasbe, ob razumnost potrositi ščepec mistike, pripeti elemente ludizma in odtenek absurdnega; *Le théâtre est là!* Nič manj kot to za Molièrja ne bi bil pravi izziv. Igra se na vse ali nič! Wagner je *déjà vu*, *Gesamtkunstwerk* nemški podnapis že odigranega.

Medrazredni ogenj že tli, ni še boj, zgolj preizkušanje moči. Sluge niso zgolj pokorni Sanči Panse, ki imajo vse, kar pade iz ust gospodarja, za blagodar; ne, tile imajo zdaj svoje mnenje, pa ne samo oni, tudi one. Igralke, ki se iz položaja objekta osamosvajajo v aktivne like, pa četudi zgolj med štirimi stenami salonov ali kuhinje. A njihova beseda se že sliši, in ne samo to, celo modra je! Do prehoda v cono roza precioznega potrošništva, kjer na oltarju videza padajo velike žrtve mode *tum-tum*. Je morda komu kaj znano?

Molièrju je nasilje (skorajda) tuje in za razliko od svojega stanovskega kolega z bližnjega otoka, ki v svojih dramah pobije nemalo ljudi v imenu višjega cilja oblasti, pri Molièrju skoraj nihče ne konča zares slabo. Razen Don Juana in njega samega. Liki se organsko pregnetejo ali pa, po vseh peripetijah, zgolj ostanejo to, kar zares so. In tudi to ni nič zares slabega, *n'est pas*.

Konec je (ob diagnozi, ki ni namišljena) pre-predvidljiv. Izbruh krvi na zadnji dan nenamišljene bolezni je bil prehud. Kaj pa če se smrt z Molièrjem zares samo igra?! Umreti na odru? Komedija-ja-ja!

Manca Sevšek Majeršič

LJUDOMRZNIK

»Razum popoln vse skrajnosti odklanja
in prednost zmernejši modrosti daje.

Vsak dan, kot vi, opazim sto stvari,
ki bi gotovo lahko tekle bolje,
a naj kar koli že se pripeti,
nikdar ne bom, kot vi, srdite volje.«

Juan David Zuleta Marulanda

»Humor je za možgane nagrada za odkrivanje napak v lastnem delovanju.«

Začniva s komičnim. Komedija je vedno na določen način konkretna, abstraktne komedije ni. Vedno reagira na impulze iz občinstva in se nanje odziva. Kaj tebi predstavlja pojem komičnega in kakšna je njegova reprezentacija v tvoji dramski predlogi?

Če začnem na koncu in izpeljem tvojo misel o stvarnem in impulzih, bi lahko rekel, da zame velja, da je »šala na lasten račun zastoj«. Zelo sem samokritičen in v sebi najdem največ materialov, ki so vredni smeha, kritike ... Do svojih napak nimam zadržkov, moj profesor me je označil, da znam biti uničujoče samokritičen, pa še zdaj ne vem, ali gre za svarilo ali pohvalo. V maniri dobrega starega Descartesa, da je za subjekt stvarno samo tisto in samo v tolikšni meri, kolikor se pač reprezentira v naši zavesti, bi rekel, da je edini način za ustvarjanje komičnega ta, da s pomočjo svojih vzgibov sledim temu, kar se najprej meni zdi smešno. Občinstvo je bistveni del te enačbe, a v času snovanja predstave je ustvarjalec na milost in nemilost prepuščen sebi, svojim strahovom, dvomom ... Ne obstaja neka eksaktna metoda, s katero bi lahko gledalca vsakokrat požgečkali. Gre za nekakšen *walrasjanski tâtonnement*, ko skupaj s skupino tipamo za intimnimi materiali, ki nas silijo na smeh. Najboljši materiali za komedijo so tisti, s katerimi smo si domači in ki se tičejo nas samih. Ne pravim, da pri ustvarjanju drame ali tragedije ne kopljemo po sebi, le material je drugačen, manj aristokratski, manj apoloničen, bolj dionizičen. To pa je princip, ki se ga dandanes vse bolj izogibamo, saj zahteva popolno fluidnost med subjektom in svetom. Ta odprtost hkrati pomeni tudi ranljivost, ki pa si je sodobni človek ne more in ne želi več privoščiti, saj ga ovira pri doseganju čim večje produktivnosti in individualizacije. Komedija je strup za vase zagledanega, insta-človeka, saj njena moč eksponentialno raste z velikostjo občinstva, ki je povezano v smehu.

Kako je sploh prišlo do zamisli za tak projekt?

En del odgovora se skriva pri naši prejšnji umetniški vodji, ge. Mojci Kreft, ki mi je dala priložnost in veliko odgovornost, da režiram v

Marko Kavčič

Danaja Koren

domačem gledališču. Njena misel in skrb sta bili namenjeni igralskemu razvoju posameznika in ansambla, pa tudi Šentjakobskega gledališča kot takega, ki ga vidi kot emancipirano gledališko institucijo, ki se uvršča v panoramo slovenskih gledališč. Mislim, da smo se šentjakobčani v tem smislu veliko naučili od nje; saj ne, da ne bi bili že prej dovolj ambiciozni, ravno nasprotno, gre predvsem za način, kako je strokovno artikulirala in zagovarjala svoj credo, da je vsako gledališče, ne glede na to, ali je profesionalno ali amatersko, najprej in predvsem – gledališče: kulturna ustanova. Gledališke institucije pa ni brez klasike, in Molière v tem smislu ni zgolj kanon, ampak še vedno aktualen sogovornik problemov sodobnika. Dodatna okoliščina je, da smo lani obeležili 400 let od njegovega rojstva, letos pa 350 let od njegove smrti, kar je sovpadlo tudi s stoletnico našega gledališča.

Molièrjevo komedijsko metodo, njegov stil in stališče si oblikoval, povzel in na novo zapisal v obliki omnibusa, kolaža prizorov. Kako je potekal ta proces, kakšno vlogo so pri tem imeli tvoji sodelavci in predvsem zakaj odločitev za tovrstno predlogo?

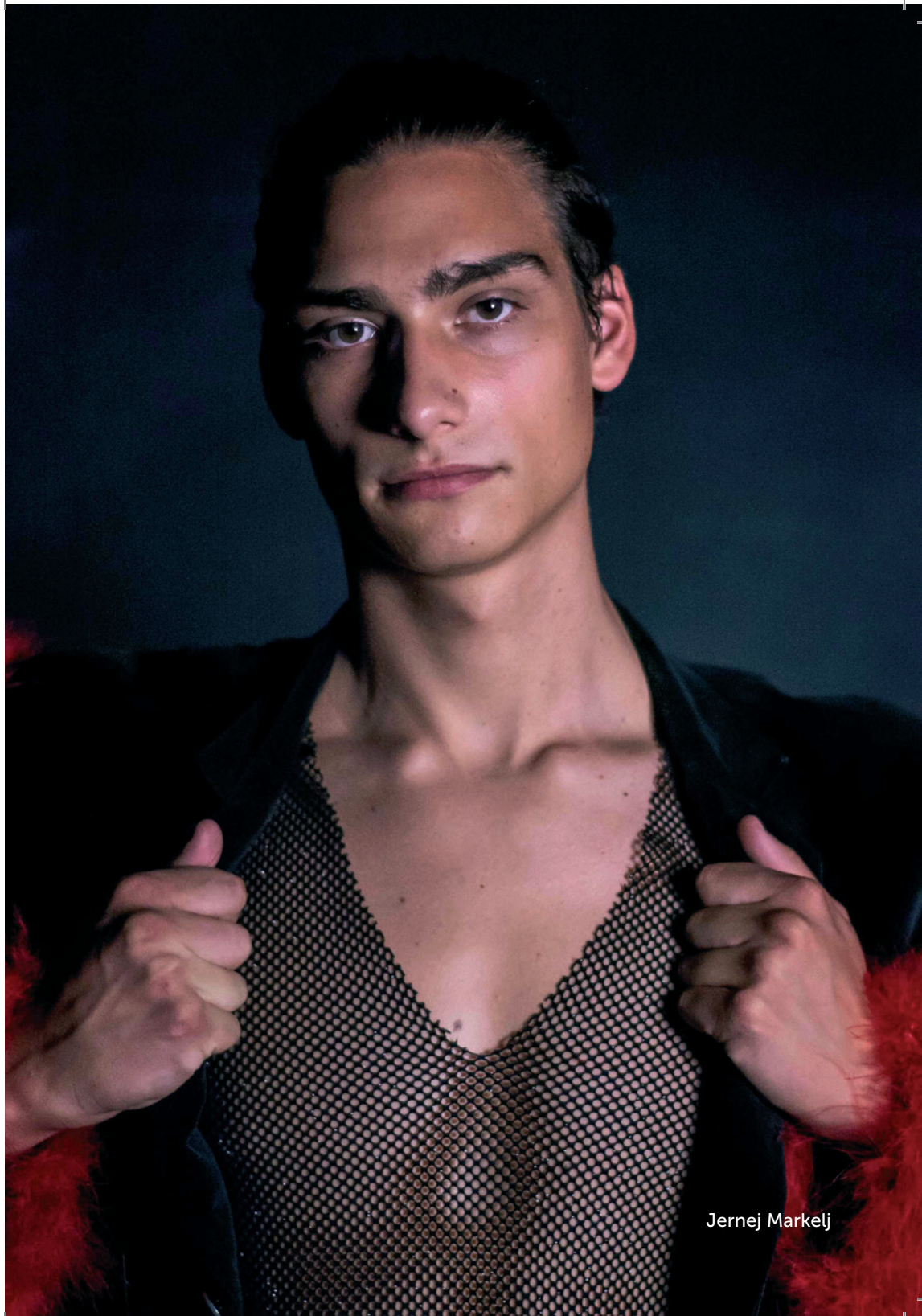
V tretjem letniku AGRFT-ja sem režiral *Tartuffa*, ki je vrhunsko in zahtevno delo. Odtlej se je del mene ves čas posvečal Molièrju. Odločitev za to, da se ne bi osredotočil zgolj na eno komedijo, je povezana s tem, da se mi je med prebiranjem njegovega opusa in njegovih biografij začela izrisovati ta kompleksna osebnost. Moji vstopni točki sta bili *Improvizacija v Versaillesu* (Molière) in *Zarota svetohlincev* (Bulgakov). V prvi vidimo avtorja pri njegovem delu na gledališki vaji z njegovo *troupe*, v dramski biografiji pa gre za intimno študijo o velikem komediografu, ljubezni in življenju s sodobniki ter odnosu s kraljem. Želel sem, da se Molièrjeva intimna pokrajina izriše pred nami z njegovimi lastnimi besedami, zato v izbrane prizore nismo bistveno posegali. Zahtevno je bilo izmed vseh koščkov izbrati tiste, ki spadajo skupaj, in jih razvrstiti tako, da bi predstavljale njegov bogat notranji svet. Gre za neke vrste gledališki portret Molièrja. Pri tem delu mi je bila v veliko pomoč dramaturginja Manca Sevšek Majeršič, ki je imela veliko potrpljenja z mano, da me je prepričala, da morda ne bi uprizorili ravno vseh 1200 strani njegovega opusa, ampak da se bo treba nekoliko omejiti (smeh).

Koliko Molièrjevih dramskih besedil je, vsaj v fragmentih, vkljuèenih v uprizoritev?

Molière je zapustil okoli petdeset dramskih besedil, izmed katerih smo izbrali dela *Don Juan (Dom Juan ou Le Festin de pierre)*, *Gospod pl. Prasetnik (Monsieur de Pourceaugnac)*, *Improvizacija v Versaillesu (L'Impromptu de Versailles)*, *Izsiljena ženitev (Le Mariage forcé)*, *Jarne bogati (George Dandin ou le Mari confondu)*, *Ljudomrznik (Le Misanthrope ou L'Atrabilaire amoureux)*, *Meliserta (Ballet des Muses: Mélicerte)*, *Namišljeni bolnik (Le Malade imaginaire)*, *Nebodinamjihotreba (Les Fâcheux)*, *Scapinove zvijaèe (Les Fourberies de Scapin)*, *Smešni preciozi (Les Précieuses ridicules)*, *Šola za žene (L'Ecole des femmes)*, *Tartuffe ali prevarant (Le Tartuffe ou l'Imposteur)*. Uporabljen je tudi kratek nagovor *Zahvala kralju (Remerciement au Roi - après avoir été honoré d'une pension de Sa Majesté)*. Poleg tega smo v uprizoritvi uporabili tudi Mozartovo arijo *Là ci darem la mano* iz opere *Don Giovanni*, ki jo je aranžiral kolumbijski skladatelj, operni pevec in multinstrumentalist Juan David Zuleta Marulanda. Uporabljeni pa so tudi delèki iz biografske drame *Zarota svetohlincev*, Molière Mihaila Afanasjevièa Bulgakova.

Veèina Molièrjevih komedij ima naslov po tipu, ki ga upodablja: zgaga, rogonosec, nebodigatreba, precioza, skopuh, ljudomzrnik, namišljeni bolnik ... Kdo je protagonist tvoje uprizoritve? Bomo v njej prepoznali tipizirane like, ki jih avtor smeši in s tem kritizira, ali se tvoja režijska vizija od tega oddaljuje?

Njegovi tipi, še posebej iz zgodnjega obdobja, so mi zelo všeè. Všeè mi je njihova ekspresivna igra in pretiravanje. Gre za igro, ki jo sam oznaèujem kot »sejemsko«, saj so morali v tistem èasu potujoèi glumaèi uporabiti vsa sredstva, da so si izborili pozornost v hrumu sejemskega vrveža. Kasnejši liki so bolj rafinirani in imajo večje psihološke razsežnosti, tipi pa se umaknejo bolj v ozadje. Pa tudi to ne velja popolnoma, saj je v razvoju posameznega lika še vedno èutiti osnovne poteze, ki izvirajo iz *commedie dell arte*. Èe govorimo o protagonistu, je to lik Poqueline, ženske, ki predstavlja lik sanjajoèega Molièrja (ime sem izvedel iz Molièrjevega priimka).

Jernej Markelj

Pred leti sem prebral zanimivo misel, ki sem si jo zapisal, a pozabil njenega avtorja: »V času komedije pozabljamo na smrt; komedija na jok odgovarja s smehom; najraje se ta pojavlja v nemirnih in prevratnih časih, ko so stare sohe vržene s podstavkov in tradicionalne vrednote izgubljene, novih pa še ni.« Po tej logiki naj bi bili komediografi pravzaprav branilci starega, izginjajočega in umirajočega sveta. Zato, ker se zavzemajo za propadajoči svet, naj bi bili pravzaprav konzervativni. Kje vidiš možnosti, da se komedija vzpostavlja kot znanilka novih vrednot? Ali lahko uprizarjanje omnibusa velikega komediografa sporoči kaj družbenega, konstruktivnega za prihodnost?

Tudi. A v tvojem vprašanju, bolje sestavku, je veliko vprašanj ... Meni je zelo ljubo razmišljanje o komediji v darvinističnem smislu, kot so v knjigi *Inside Jokes* predlagali kognitivni znanstvenik Matthew M. Hurley, filozof Daniel C. Dennett in psiholog Reginald B. Adams, ki na humor gledajo kot na kognitivni dogodek, v katerem se nam razodene, da je naša podzavestna predpostavka o tem, kakšne so stvari – napačna. Humor je za možgane nagrada za odkrivanje napak v lastnem delovanju.

Naj to priložnost izkoristim za poklon pred nedavnim preminulemu velikanu satire Sašu Hribarju, ki je razvil precej podoben pogled na komično. Trdil je, da smešno nastane v trenutku, ko se spremeni koordinatni sistem, znotraj katerega si predstavljamo nek pojav. Recimo *monty-pytonovski* skeč o hrabrih alpinistih, ki se, popolnoma resno, namesto na goro vzpenjajo po prvenstveni smeri, ki poteka po tleh, na pločniku dveh nepomembnih Londonskih ulic, med semaforjem in bližnjo mesarijo. Torej: alpinisti, ki osvajajo goro – ni smešno. Referenčni prostor in pojem sta poravnana. Če to počnejo na tleh pred svojim domom, pa je smešno, saj so alpinisti postavljeni v okolje, ki ni nevarno.

Komedija je tako sicer nujna in dobrodošla kritika človeških nravi, zablod in stranpoti človeške družbe. Kako se kaže družbena kritika prek tvoje režijsko-avtorske poetike?

V bistvu me družbena kritika dolgočasi. Mislim, da je v našem okolju v zadnjih desetletjih to postal izpran emblem, ki ne pomeni več tistega, kar bi moral. Ali kar je nemara nekoč. Sploh pa se ga prilepi na vse

Janez Vlah

Dora Arh

sorte umetniških izdelkov. Najbolje kar na vse, saj se to pričakuje (in tudi ocenjuje). Seveda se sprašujem, zakaj je prišlo do tega, in najpreprostejši odgovor bi bil verjetno ta, da je umetnost v sodobni družbi postala le še eden izmed proizvodov, ki v utilitarni maniri želi doseči čim več potrošnikov.

Kaj hočemo z družbeno kritiko v umetniškem delu? Boljšo analizo družbene in politične stvarnosti? Potem raje preberem dobro ekonomsko analizo ali politični komentar. Od umetnosti želim, da me inspirira, da se me dotakne globlje, kot to zmora racionalna analiza. Sveta (družbe) ne moremo spremeniti, če ne spremenimo ljudi – toliko o zmožnostih umetnosti.

Uprizoritev pripravljáš z veliko sodelavci, polna bo glasbe, plesa ... Katere poudarke v teh segmentih uprizoritve bi želel izpostaviti?

Uprizoritev želi biti čim bolj raznovrstna, pa ne le v prikazu tipičnih molièrjevskih situacij, marveč tudi pri uporabi najraznovrstnejših žanrov ali uprizoritvenih sredstev. V predstavi je uporabljena sodobna klasična glasba skladateljice Eve Ostanek, lirična pesem o Tartuffu, ki jo je napisala mlada igralka Dora Arh, ter glasbena spremljava, ki je delo Juana Davida Zulete Marulande. Igralci so živa razstava pisanih kostumov kostumografije Nike Dermastja, sicer še dijakinje Srednje šole za oblikovanje in fotografijo Ljubljana. Velik izziv je bil molièrjevski verz, ki ga je z igralci utrjeval Martin Vrtačnik. Vse skupaj pa se dogaja v nekakšni galeriji gledaliških prizorov, umeščenih v prostor scenografa Draga Leskovarja, ozaljšanih s koreografskimi vložki Laure Ivančič.

Prvič se srečuješ z režijo v Šentjakobskem gledališču. Kaj te pri delu navdihuje in zakaj se ti zdi Šentjakobsko s svojim ansamblom tako pomembno?

Ljudje so lepi. Ljudje so zanimivi. Svet je pisan in Šentjakobsko je svet v malem.

Z Milanom Golobom se je pogovarjal Rok Andres.

IZ MOLIÈRJEVEGA UVODA V TARTUFFA

»... Najlepši nauki resne morale nimajo tistega učinka kakor satira in njene strelice. In nobena graja ne zadene ljudi tako močno kakor uporabljanje njihovih napak. Če jih postaviš v posmeh, je za grehote to bolj občutljiv udarec. Kajti grajo je lahko prenesti, poroga pa ne.«

Laura Ivancić

A photograph of a man with short, light-colored hair, wearing a dark t-shirt, sitting on a windowsill. He is looking out of a window to the right, with his right hand resting on the window frame. The scene is dimly lit, with light coming from the window, creating a contemplative mood. The background outside the window shows green foliage.

Drago Leskovar

Sezono 2022/2023 smo zaključili nad pričakovanji:

- Nives Mikulin: dobitnica Severjeve nagrade 2022 za vlogo Matere v predstavi *Pelikan* v režiji Mareta Bulca
- Samo Ravnikar: 500. nastop v ŠGL - v predstavi *Ljubezem, strast in grdi puloverji* v režiji Jaše Jamnika
- Katja Fajdiga: prejemnica naziva »igralka večera« za vlogo Dive MM v predstavi *Na valovih* v režiji Aleša Valiča na 29. Novačanovih gledaliških srečanjih 2022
- Bojan Vister: dobitnik Čufarjeve plakete za vlogo dr. Antona Grozda v predstavi *Za narodov blagor* v režiji Gojmirja Lešnjaka Gojca na 35. Čufarjevih dnevih 2022
- Jože Pavšič: 50 let ustvarjanja in (to že leta 2021) 1.000. nastop v ŠGL – v predstavi *Čakanje Godota* v režiji Jaše Jamnika
- Urška Koželj: dobitnica priznanja za vlogo Julijane Ščuka v predstavi *Za narodov blagor* v režiji Gojmirja Lešnjaka Gojca na regijskem Linhartovem srečanju 2023
- Žiga Medvešek: dobitnik nagrade za igralsko stvaritev) za vlogo Pozza v predstavi *Čakanje Godota* na 18. mednarodnem festivalu amaterskih gledališč Laktaši v BIH
- Jaša Jamnik: dobitnik nagrade za najboljšo režijo za predstavo *Čakanje Godota* na 18. mednarodnem festivalu amaterskih gledališč Laktaši v BIH

Šentjakobsko gledališče pobira nagrade tudi na festivalih

[18. Mednarodni festival amaterskih gledališč Laktaši \(Bosna in Hercegovina\), 25. 6. 2023](#)

NAGRADO ZA IGRALSKO USTVARJANJE je prejel Žiga Medvešek za vlogo Pozza v predstavi *Čakanje Godota*, Šentjakobsko gledališče Ljubljana.

- **Obrazložitev žirije:**

Skozi dialektiko lika prikazuje kombinacijo komičnih in tragičnih elementov, ki jih uspešno realizira z mimiko in gestikulacijo, značilno za Beckettovo maniro.

NAGRADO ZA NAJBOLJŠO REŽIJO je prejel Jaša Jamnik za predstavo *Čakanje Godota*, Šentjakobsko gledališče Ljubljana.

- **Obrazložitev žirije:**

Čeprav je Beckett to delo usmeril v tragedijo kot žanrsko determinanto, nas režiser predstave *Čakanje Godota* Jaša Jamnik uvede v niz komičnih elementov, ki gledalcu pomagajo, da preide od mračnega časa v vzdušje, ki je bistvo tega dela. Z natančno režijo, ki temelji na veselju igralcev, je nastala navdahnjena predstava.

S predstavo *Čakanje Godota* smo navdušili tudi strokovno-umetniški svet 15. mednarodnega festivala Dani pozorišta u Mrkonjić Gradu, zato smo tam s predstavo sodelovali 4. avgusta 2023.

61. Linhartovo srečanje, 21. - 23. september 2023

Selektor 61. Linhartovega srečanja igralec Vid Klemenc je na zaključni festival, ki bo 21. septembra 2023 v Postojni, v tekmovalni program za otvoritev festivala izbral predstavo *Seksualna perverzija* Davida Mameta v režiji Sare Lucu.

- David Mamet (prir: skupina): *SEKSUALNA PERVERZIJA*.

Rok Kravanja, regijski selektor JSKD RS je po ogledu predstave zapisal:

»Na vsebinski in izvedbeni ravni igralci ter soavtorji predstave presegajo pričakovanja in drzno postavitev postavljajo prvič na oder Šentjakobskega gledališča. Igralci so ves čas na odru, nič ni zares prekrito, ničesar ni za skrivati ali, če se izrazim z besedami, napisanimi na majici ene od izvajalk – OSEBNO JE POLITIČNO. Prehajanje intimne scene tako postaja vse bolj javno, igralci pa z avtorskimi vložki poskrbijo, da besedilo Davida Mameta zaživi zelo sveže, predvsem pa zelo njihovo, intimno.«

Sezono 2022 / 2023 smo zaključili s praznovanjem in slavljem - s prvo poroko na Šentjakobskem odru: pred matičarko, z nastopom glasbenikov in s posnetki prizorov iz predstav naših igralcev Eliasa Rudolfa in Tjaše Valentinčič, ki sta v navzočnosti svojih združila svoji življenji v zakonsko zvezo.

Eliasa Rudolfa lahko občudujete v predstavi *Revizor*, ki jo je režirala Ira Ratej, Tjašo Valentinčič Rudolf pa v predstavi *Popolni tujci*, ki na Šentjakobski oder prihaja 13. oktobra v režiji Jasmin Kovic.

Zanimivost: igralca sta se spoznala in se zaljubila v Šentjakobskem gledališču; iskrica je zanetila zvezo leta 2016 in od takrat njuna ljubezen le še raste in se krepi.

Svoj igralski pečat sta pustila v predstavah:

- Tjaša: *Vrnitev Blažonovih, Bog, Pizza, da te kap, Seks in ljubosumnost, Govedina legendarno, Hamlet v pikantni omaki, Balada o Karolini Žašler, Maratonci tečejo častni krog, Dekameron, Idealen soprog*

- Elias: *Klepet.com, Zbeži, Maratonci tečejo častni krog, Idealen soprog, Dvanajst jeznih mož, Revizor*

Skupaj sta zaigrala v predstavi *Maratonci tečejo častni krog, Dekameron* in *Idealen soprog*.

Njun profesionalen odnos se zrcali v veliki prizadevnosti ter visoki stopnji kreativnosti, samoiniciativnosti in pripravljenosti za delo v skupini; navsezadnje tudi s svojim kritičnim premišljevanjem sveta, v katerem živimo, sveta, ki ga mora gledališče kot ogledalo družbe in nas samih odsevati.

Nino Budimirović

NAMIŠLJENI BOLNIK
1950/1951

UČENE ŽENSKE
2002/2023

SKOPUH
1982/1983

ZDRAVNIK PO SILI
1987/1988

SCAPINOVE ZVIŽČICE
1969/1970

GEORGE DANDIN
1972/1973

IZSILJENA ŽENITEV
1990/1991

KAZNOVANI SOPROGI
1993/1994

Družina Šentjakobskega gledališča je stara več kot 100 let. Od takrat so igralci odigrali več kot 610 premier z 12.300 ponovitvami. Obstaja pa seveda še večja družina – vi, obiskovalci. Več kot 2.000.000 ljudi si je ogledalo predstave našega gledališča. Zaradi vas in nas to gledališče zares živi.

DARILNA VSTOPNICA Šentjakobskega gledališča je lepo in praktično darilo, ki bo razveselilo vaše najdražje, vaše prijatelje in poslovne partnerje. Vrednost darilne vstopnice je ugodnih 13 EUR; in kar je najpomembneje: obdarovanec si sam izbere termin in predstavo, ki si jo želi ogledati. Kako do darilne vstopnice? Pišite na info@sentjakobsko-gledalisce.si ali pokličite v tajništvo uprave na telefon 031/225 230. Vse drugo prepustite nam. Darilno vstopnico lahko prevzamete osebno ali pa vam jo pošljemo po pošti skupaj z računom, ki ga je mogoče plačati tudi prek spletne banke.

Bodite izvirni, podarite sprostitev in večer, poln smeha in zabave!

PRODAJA - BLAGAJNA ŠGL:

Pri blagajni na Krekovem trgu 2 (vhod pri tunelu pod gradom) od ponedeljka do petka med 17:00 in 18:00 uro ali uro pred predstavo, telefon 031 708 369, ali pišite na e-naslov blagajna@sentjakobsko-gledalisce.si. Poleg na prodajnih mestih MOJE KARTE.SI je nakup vstopnic mogoč tudi v prostorih uprave na Vodnikovem trgu 5 (2. nadstropje) vsak delavnik med 11:00 in 12:00 uro, telefon 031 225 230, ali pišite na e-naslov info@sentjakobsko-gledalisce.si.

Izdajatelj: Šentjakobsko gledališče	Lektor: Renato Horvat
Direktor: Milan Golob	Celostna grafična podoba sezone: Saša Strnad
Umetniški vodja: Rok Andres	Grafično oblikovanje in priprava na tisk: Tatjana Jelenc - Vangaro
Predsednica društva: Urška Koželj	Fotografije z vaje: Lucija Magajna
Marketing in stiki z javnostjo: Saša Strnad	Tisk: Tiskarna Present
Organizator kulturnega programa: Srečko Kermavner	
Uredniški odbor: Rok Andres, Milan Golob, Saša Strnad in Srečko Kermavner	

ISSN 1318-9093, št. 6
Šentjakobsko gledališče Ljubljana
Sezona 2022/2023

Dejavnost financirata Mestna občina Ljubljana in Javni sklad za kulturne dejavnosti RS. Pokrovitelj sezone je Energetika Ljubljana.

Zahvala:

Dekanu AGRFT, dr. Tomažu Gubenšku, portaloma Student.si in Mojprihranek.si, Čevljarstvu Aleš Beljan, Cvetličarni Šimenc in Optiki Feliks.

Prisrčno vabljeni v Šentjakobsko gledališče Ljubljana!